

GODNATT

En novell av Minna Radakovits

Bänken under mig var kall och hård mot mina bara ben. Mina fötter vilade på det vita kakelgolvet under mig, slappa, trötta. Jag hörde klappandet av hårda klackar mot kaklet och dova röster som pratade med varandra hastigt och hemlighetsfullt. Jag behövde inte titta upp för att veta att deras ansikten var täckta av oro och missnöjda miner. Allt jag kunde göra var att hoppas, be, att de inte skulle ha de minerna när de pratade med mig. En klocka tickade någonstans i närheten. Det kändes som att varje sekund var ett år. Väggarna som omgav mig var vita som snö och bandage och piller oftast är, men för mig kändes de grå som smuts och storm och moln före regn. Jag vet att jag inte borde, men någonstans förväntade jag mig regn. Frustration. Sorg. Jag ville härifrån nu, nu, nu. Men jag visste att jag inte kunde gå härifrån, även om jag ville. Mina ben skulle inte bära. Hela min kropp hade somnat för att jag hade suttit still så länge. Det var som om jag var paralyserad. Klockan fortsatte ticka ett sakta tick, tock, tick, tock. Varje gång sekundvisaren rörde sig kändes det som att en del av taket föll ner på mig och sakta tryckte mig längre och längre ner under jorden. En ny tyngd på mina axlar, en konstant ökning av spänningen. Det gjorde ont. Varje litet ljud kändes som ett hugg eller ett slag. De var alla påminnelser om att jag fanns. Att jag var den som var här och att han inte var det. Att det inte borde vara så. Att snart skulle doktorn komma ut genom den där dörren och ge mig det viktigaste meddelandet i hela mitt liv, något som skulle avgöra om jag gick itu permanent eller om jag fick tillbaka ett svagt hopp, ett ljus i den mörka tillvaron. Jag ville trycka på mute-knappen, men någon sådan fanns inte. Det var som om alla ljud var förstärkta tills varenda andetag var öronbedövande.

Lukterna brände i näsan på mig; desinfektionsmedel, bakteriedödande, tårar och sorg, sjukdom, en ändlös blandning av depression. Det här var ett sådant tillfälle där jag önskade att jag hade en klädnyppa för att stänga alla lukter ute. Jag önskade att jag var döv och blind och inte hade något luktsinne. Jag önskade att jag kunde ta mig härifrån eller spola tillbaka tiden. Ett tryck på fjärrkontrollen. Klick. Inget av det här hade hänt. Jag hade förhindrat allt som hemsökte mig just nu.

Jag hade tappat räkning på hur lång tid som hade gått. En timme? Två? Tolv? Tre dagar? En månad? Fyra år? Jag hade ingen aning. Jag kunde ha varit här hur länge som helst. Det kändes som en evighet.

Jag ville inte tänka, jag ville vara hjärndöd, glömma. Det var nästan så att jag hellre skulle vara död än här i just denna sekund. En plan formades i mitt huvud vid det tillfället; om jag inte kunde leva med beskedet, då skulle jag inte heller behöva göra det. Då tog det slut. Ett, två, svälj. God natt. Svart mörker för evigt. Tillsammans. Jag ville inte leva om jag skulle behöva göra det utan honom.

Även fast jag så gärna, så gärna ville glömma, så kom minnena krypandes som kylan på vintern. Blodisande. Önskade.

Jag kunde inte stoppa dem när de började rulla i mitt huvud, som en gammal film på en stor duk. Klara och tydliga, som om jag var där. Allt var i 3D.

Jag återvände till den första dagen. Det var så många år sedan, men det kändes som om det var igår. Det hade det lika gärna kunnat vara, inget kändes verkligt innanför de hotande sjukhusväggarna.

Jag var fyra år. Det var en solig dag i februari och solskenet fick snöflingorna att glittra som tusen små kristaller. Jag satt under ett träd, gömd under en tjock fleece-filt. Allt luktade barr och kyla. Min andning var oregelbunden och mitt hjärta slog så snabbt att jag trodde att min bröstkorg skulle explodera. Adrenalinet rusade genom min kropp när jag såg ut genom ett hål i filten. Jag sökte efter

dagisfröknarna - de var fienden. Det här var inte en vanlig omgång kurragömma, det här var en liv- och dödsituation. Om de hittade mig så skulle de flå mig levande - det var vad de hade ropat när jag sprang iväg från första början. Jag hade inte riktigt förstått vad jag hade gjort för fel. Allt jag gjort var att hålla ut min soppa i deras väskor för att de försökte tvinga mig att äta den - det var väl inte så farligt? Tydligt så var det ganska farligt ändå. De var rosenrasande på mig, och jag tvivlade inte för en sekund på att de skulle göra precis det de sagt att de skulle.

Jag hörde fotsteg över snön framför mig och hela min kropp verkade frysa till is. Mitt hjärta slog så hårt att jag var övertygad att det skulle komma ut genom min hals. De hade hittat mig. Jag försökte ställa mig upp, men jag var paralyserad av skräck. En len röst slet mig ur mina fantasier om att bli styckad till köttfärs.

"Varför sitter du här helt ensam?"

Han var änglalik. Jag var blott fyra år, men jag kunde redan då se att han var en guds gåva från ovan. Hans kopparfärgade hår låg som glänsande ädelmetall över hans huvud och hans stora, gröna ögon stirrade på mig med en undrande uppsyn. Hans läppar var röda som rosor och hans hy vit som moln mot en blå himmel. För en sekund trodde jag att jag drömde, men när min hjärna registrerade hans fråga så drogs jag ur min trans.

Jag såg på honom men en allvarlig min, spände blicken i honom, och viskade tyst nog för att det inte skulle höras en lång väg, men högt nog för att han skulle höra där han stod, cirka två meter bort, "Jag gömmer mig från fienden."

Han fortsatte stirra på mig, nu med förvirring fastklistrad över hans ansikte.

"Fienden? Vem är fienden?" frågade han och lutade huvudet lite till vänster. Jag höll kvar min blick fäst i hans och fortsatte i samma seriösa ton.

"Fröken är fienden. De kommer att flå mig levande. De lovade att de skulle göra det om de hittade mig. Man får inte hålla soppa i deras handväskor."

Han stirrade på mig i några sekunder till innan han brast ut i skratt. Jag gav honom en irriterad blick. Varför skrattade han? Det var inget skämt.

"Hällde du soppa i frökens väska?" frågade han mellan fnissanfallen och kippandet efter luft. Jag såg skamset ner i marken och fipplade med mina tröjärmar.

"Ja... Jag visste inte att man inte fick. Jag lovar att det inte var med mening."

Det fick honom att skratta ännu mer. Jag trodde att han skulle svimma av syrebrist.

"Vad är det som är så roligt?"

Han satte sig ner i snön framför mig och försökte hämta andan. När hans andning hade blivit mer kontrollerad så såg han återigen upp på mig och log mot mig. Hans leende var som tusen solars sken. Jag blev varm i hela kroppen, men jag förstod inte varför.

"Du är rolig. Du fattar väl att man inte kan hålla soppa i frökens väska?"

Jag fnös och reste mig upp i en hastig rörelse.

"Vem är du ens?" frågade jag irriterat.

"Jag går i avdelningen ovanför din. Jag föddes första januari, så jag går med de äldre årskurserna." han flinade mot mig med alla sina vita mjölk tänder.

"Så du är fyra du med?"

Han nickade med samma flin på sina läppar. Dock började flinet sakta blekna bort.

"Förlåt för att jag skrattade. Jag menade inte att vara elak."

Hans blick var ärlig. Jag suckade tyst innan jag lyfte huvudet och log mot honom.

"Det är okej."

Han log, han med.

"Så ska vi gå tillbaka? Det är mellanmål snart. De kanske låter dig leva om du säger förlåt."

Jag log tillbaka mot honom och tog hans utsträckta hand och vi gick tillsammans tillbaka mot skolan.

Två år senare stod vi framför skolbyggnaden. Det var vår första skoldag, början av sexårs, och vi hade under de år som passerat blivit oskiljaktiga. De två musketörerna (vi behövde absolut ingen tredje). Bästa vänner för alltid och för evigt. Det var självklart.

Skolan var gigantisk. Vi var som myror i jämförelse. Jag svalde klumpen i halsen och greppade hans hand. Vi gick in tillsammans.

Som tolvåringar var vi fortfarande bästisar. Vi satt alltid bredvid varandra i skolan, oavsett vad lärarna sa. Vi i stort sett bodde hemma hos varandra på helgerna, och vi var med varandra var och varannan dag. Det hade blivit rutin. Vi var övertygade om att vi var menade för varandra. Genom alla år hade vi bara blivit närmre och närmre vänner, och vi bråkade inte ofta, men när vi gjorde det så blev vi alltid sams igen kort därefter. Ingen av oss hade så många andra vänner, men det var okej - vi behövde inga andra, vi klarade oss bra på egen hand.

Ytterligare tre år senare, som femtonåringar, satt vi på golvet i hans rum och lutade oss tillbaka mot hans säng. Vi hade just kommit hem från skolan efter en lång dag, och jullovet var bara några dagar bort. Det var en fredag och det var snöstorm ute - vi hade nätt och jämt kommit hem genom ovädret. Jag hade huvudet på hans madrass på sängen, tillbakalutat så långt att min hals nästan gjorde ont. Han lutade hakan mot sin hand som han vilade på sina knän. Han satt hukad. Mina ben var utsträckta framför mig med min väska liggandes mellan dem. Vi satt båda tysta, i en bekväm tystnad, inget behövdes sägas, vi var båda för trötta för det. Vi behövde en stund för att pusta ut efter skolan.

Till slut lyfte han huvudet och vände sig mot mig, hans blick slappt vilandes på mitt ansikte, men inte riktigt vaken nog att nå fram till mina ögon.

"Har du pluggat till provet i nästa vecka?" frågade han. Jag stirrade bara på honom.

"Vilket prov? Har vi prov? Jag trodde nationella var slut efter geografi-provet?"

Han stirrade matt tillbaka.

"Nej, vi har ett till prov nästa vecka. Algebra. Hade du glömt det? Eller lyssnade du bara inte när de sa det?" även fast han låtsades vara helt uttryckslös så kunde jag se den roade glimten i hans öga.

"Är det första april eller är du seriös nu?" frågade jag. Paniken började byggas inom mig - tänk om han var seriös! Jag hade inte förberett mig alls!

"Jag skojade bara. Vi har inget algebraprov. Det hade vi förrförra veckan. Lugna dig.", jag pustade ut och lade ner mitt huvud som jag lyft för att stirra på honom på madrassen igen.

"Så gillar du Madde?" frågade jag tyst. Vi hade inte pratat om våra kärleksliv på årtal, men jag kom att tänka på hur glad han hade sett ut när de senast pratade. Jag hörde honom dra en tung suck och luta sig tillbaka mot sängen bredvid mig.

"Hurså?" undrade han med en viss misstänksamhet i rösten.

"Bara undrade. Ingen specifik orsak." svarade jag. Det var faktiskt sant - jag hade inga baktankar med frågan. Jag bara undrade.

Han suckade igen och jag kände lakanet flytta sig under min nacke när han ryckte på axlarna.

"Jag vet faktiskt inte. Kanske. Det hela är bara så komplicerat. Jag vet inte vad jag ska tycka.

Jag menar, hon är ju snygg och så, men...", han pausade och fipplade med en lös tråd på kanten av sin stickade tröja.

"Men vad?", nu var jag genuint nyfiken. Han brukade inte vara osäker på sånt här. Antingen så gillade han någon eller så gjorde han det inte. Så var det bara.

"Det kanske finns någon annan jag gillar." mumlade han tyst. Jag tror inte att det var meningen att jag skulle höra det, men det gjorde jag.

"Vem?"

"Nej, glöm det bara." muttrade han och vände huvudet bort från mig. Hans fönsterkarm hade plötsligt blivit väldigt mycket mer intressant än mig, tydligen.

"Jomen, säg nu då! Jag är din bästa vän, kom igen!"

Han suckade irriterat och vände sig tillbaka mot mig.

"Men alltså, seriöst, det är ingenting. Jag vill inte säga något förrän jag är helt säker. Du blir ju alltid så exalterad när jag gillar någon. Jag vill inte att det ska bli helt konstigt om jag kommer på att jag inte gör det."

Jag nickade förstående. Det lät precis som honom att tänka på sånt. Han var en sån som alltid planerade ut saker i sitt huvud i förväg.

"Så vill du spela monopol?" frågade jag, mest för att bara byta ämne. Han log mot mig och nickade glatt.

"Självklart."

Två månader senare, på en fest, förändrades hela världen för oss. Allt vändes uppochner. Han hade redan fyllt sexton, men jag var fortfarande femton. Han och Madde hade varit ihop i lite mer än en månad, och deras förhållande såg ut att gå bra. Av någon anledning så blev jag alltid irriterad när han och Madde var i samma rum och höll på med varandra. Jag hade ingen aning varför. Jag vågade inte prata med honom om det, heller. Det skulle kännas som att jag förstörde deras förhållande, och det ville jag absolut inte göra. Han och Madde satt bredvid varandra på en soffa i andra änden av rummet. Själv satt jag vid ett bord med en plastkopp med hallonsoda i ena handen. Han hade lovat mig att vi skulle gå hem innan midnatt, men klockan började redan närma sig ett. Det var inte det att mina föräldrar skulle bli sura, de var helt okej med att jag var ute sent, det var bara att han hade lovat och ändå inte höll det. Han gjorde så oftare och oftare nu, när han var ihop med Madde. Madde satt och klängde på honom med sina händer lite överallt - både innanför hans kläder och utanför. Jag kunde inte se på längre. Det var för mycket. Jag blev så arg, men jag hade ingen aning om varför.

Jag reste mig upp och gick mot dörren. Jag behövde frisk luft.

Jag hade knappt hunnit sitta ute på festvärdens veranda i mer än fem minuter innan dörren öppnades och han kom ut och satte sig bredvid mig.

"Ska du inte gå och vara med Madde?" fnös jag efter att han stirrat på mig i två minuter.

"Nä. Vill hellre kolla vad som är fel med min bästis." svarade han tyst och makade sig lite närmre mig. Jag suckade och lutade huvudet mot hans axel.

"Du har aldrig tid för mig längre. Och du bryter alla dina löften. Och du är bara, bara, bara med Madde. Jag känner mig utanför."

Han lade armen runt om mig och lutade sin haka på mitt huvud.

"Förlåt. Det är bara så mycket just nu. Men du vet att du är viktigast. Det kommer du alltid att vara. Jag älskar ju dig. Du är min bästa vän i hela världen. Så kommer det alltid att vara, bästisar för evigt, du vet."

Jag log lite.

"Jo, jag vet. Men det känns inte riktigt som att du menar det ibland. Du måste lova och svära på allt fint i världen att det verkligen kommer att vara för alltid."

Han skrattade mjukt och nickade sakta.

"Jag svär på all choklad i hela världen att vi kommer att vara bästa vänner livet ut."

Det var allt jag behövde höra just då.

I november det året så satt vi båda i mitt rum. Han lutade sitt huvud mot min axel och jag strök hans hår. Han och Madde hade bråkat. Hon trodde att han var kär i någon annan. Han vägrade berätta vem, men hon hade varit så arg på honom. Jag sa inget om det, men inombords hoppades jag att de skulle göra slut. Jag hade tidigare insett att den där hemska känslan jag fick inom mig när han var

med Madde var svartsjuka. Det hade också lett mig till att inse att jag var hopplöst förälskad i min bästa vän. En otroligt kliché och komplicerad situation. Men jag kunde inte göra något åt det.

"Jag vet bara inte vad jag ska göra..." mumlade han. Han hade slutat gråta nu, efter en timmas snyftande och cirka tusen använda pappersnäsdukar.

"Allt kommer att lösa sig, ska du se." upprepade jag igen. Jag hade sagt samma fras så många gånger att jag tappat räkningen. Det var det enda jag kunde säga.

Han nickade mot min axel och lyfte sedan sitt huvud och stirrade på mig. Jag stirrade tillbaka och svalde. Plötsligt kände jag mig lite nervös.

"Du..." mumlade han och stirrade rätt in i mina ögon. Jag svalde igen och nickade sakta. Han var så vacker. Hans smala, raka näsa och kindben som man kunde skära sig på. Hans smala ansikte - inte för smalt, dock - som matchade hans mandelformade ögon perfekt. Hans starka käkben och höga panna. Hans grön- och brunmellerade ögon. Hans rufsiga hår som låg precis sådär snyggt som det alltid gjorde. Och hans rosenröda läppar mot hans bleka hy... Även när han var helt rödgråten och trasig såg han ut som en supermodell. Jag rodnade åt mina egna tankar och tittade ner i golvet.

"Jag vad?" frågade jag och tittade upp på honom. Han var helt tyst och bara fortsatte stirra på mig. Hans blick flackade från mina ögon till mina läppar, och sedan snabbt upp igen.

"Jag va-", jag hann inte klart med att upprepa frågan innan hans läppar låg mot mina. De var lena som sammet, men han var bestämd, om än nervös. Han skakade nästan.

Jag satt som en staty, utan någon som helst aning om vad jag skulle göra. Det var fel. Vi var bästa vänner. Han hade en flickvän. Han gillade väl inte mig tillbaka? Eller?

Hans hand mot mitt bakhuvud som tryckte mig närmare väckte mig ur min trans. Jag visste att jag inte borde, men jag följde ändå kommandot som hela min kropp skrek åt mig att göra. Jag kysste honom tillbaka.

I mars följande år satt vi återigen i hans rum. Den här gången var allt dock helt annorlunda från när vi var femton. Nu låg min hand i hans. Vi hade en filt över oss och mitt huvud var lutat mot hans bröstorg. Jag satt i hans knä och våra ihoplindade händer vilade på min mage. Madde var ur bilden sen månader tillbaka. Vi var ett par. Alla visste det. Alla höll med om att det skulle vara så, förutom möjligen Madde som fortfarande var sur på oss. Allt hade löst sig i slutänden.

"Hur är det?" frågade han plötsligt. Vi satt och såg på en film som jag inte hade någon aning om vad den hette eller vad den handlade om.

"Va?" frågade jag, förvirrad över hans fråga.

"Ja, alltså... Du verkar lite borta."

Jag suckade och skakade på huvudet.

"Nej, det är okej. Jag är bara lite trött, det är allt. Jag tror att jag borde gå snart, dock."

"Är du säker?", han lät oroad, men när jag inte svarade honom så verkade han släppa det.

"Okej. Kom, jag följer dig hem."

"Det är verkligen inte nödvändigt, jag klarar mig..."

"Struntprat. Kom nu."

Vi gick ut i hallen och satte på oss ytterkläder. Jag samlade ihop mina saker, och sedan gick vi ut i vinternatten. Några stjärnor syntes inte - de var gömda bakom molnen. Den enda ljuskällan var gatlamporna som lyste upp vägarna omkring oss. Vi gick sakta hand i hand på trottoaren mot mitt hus. Det var bara några kvarter bort. Man behövde bara korsa en gata.

När vi kom fram till min ytterdörr så lindade han in mig i sina armar. Han höll i mig hårt och länge, som för att hålla ihop mig och se till så att jag inte föll sönder. Jag kramade honom tillbaka precis lika hårt. Det behövdes.

När vi släppte varandra så såg jag honom rakt i ögonen och kysste honom mjukt och kort. God natt.

"Jag älskar dig. Kom ihåg det. Sov så gott." viskade han. Jag log mot honom och nickade.

"Jag vet. Jag älskar dig också. Kom nu ihåg det, du med. Tack så mycket. Och sov så gott, du med. God natt."

Han log brett och vände sig sedan om. Jag tog fram mina nycklar och låste sedan upp dörren. Just som jag öppnade den så hörde jag ett skrik och en biltuta. Det var så högljutt. Mitt hjärta hoppade över några slag. Jag kände igen skriket.

Jag släppte mina nycklar och vände mig om och sprang så fort jag kunde till vägen. Allt hände så snabbt. Han låg där, framför bilen, i en stor, röd pöl som glimmade under gatlyset. Bilföraren stod med sin mobiltelefon och pratade hetsigt om ambulanser, men jag kunde inte höra honom. Jag bara stod där och kände allt blod i hela min kropp rinna ner i fötterna. Min syn började bli suddig när jag hörde ambulansljuden. Jag minns att jag slussades in i en ambulans och fick sitta där bredvid honom när ambulanspersonalen pratade på något som lät som ett annat språk. Jag förstod inte vad de sa längre. Allt jag hörde var orden akut och kanske inte klarar sig.

En mörk röst slet mig ur mina minnen. Jag var tillbaka på den kalla bänken. Jag kunde inte gråta längre. Jag hade inte gråtit alls sen jag kom till sjukhuset. Jag antar att jag var i vad man kallar chocktillstånd. Jag lyfte huvudet när doktorn yttrade orden som slet sönder hela min existens.

"Jag är ledsen, men..."

God natt.